

Sygn. akt III AUa 347/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 r. w Szczecinie

sprawy G. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 2 marca 2015 r. sygn. akt VII U 2010/13

oddala apelację.

SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka-Szkibiel SSA Anna Polak

Sygn. akt III AUa 347/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu G. P. dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Organ rentowy wskazał, że komisja lekarska ZUS uznała ubezpieczonego za osobę zdolną do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o przyznanie prawa do renty na dalszy okres, argumentując, że w wyniku wypadku z dnia 21 lipca 2008 r. stracił wzrok w prawym oku, a obecnie stan jego zdrowia pogorszył się. Nadto w składzie komisji lekarskiej, która go badała nie było lekarza okulisty.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując, jak w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 2 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał G. P. nadal, od dnia 1 października 2013 r. prawo do renty z tytułu trwałej całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd I instancji ustalił, że G. P. urodzony (...) z wykształcenia jest mechanikiem samochodowym. W toku aktywności zawodowej pracował jako technik - mechanik samochodowy, inspektor napraw blacharskich, kierownik zmiany – specjalista ds. handlowych, kierownik magazynu – specjalista ds. współpracy z zagranicą, kierownik działu części zamiennych – specjalista ds. gospodarki magazynowej. W dniu 21 lipca 2008 r. G. P., zatrudniony na stanowisku specjalisty ds. gospodarki magazynowej w (...) Sp. z o. o. w S., uległ wypadkowi przy pracy – doznał odwarstwienia siatkówki OP po dźwignięciu dużego ciężaru (około 60 kg). W związku z tym urazem G. P. doznał następowej zaćmy oraz jaskry wtórnej oka prawego.

Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie od 25 lipca 2009 r. do 30 września 2013 r. ubezpieczony był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Kolejny wniosek o przyznanie renty na okres po 30 września 2013 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym 22 sierpnia 2013 r.

U G. P. rozpoznano:

- praktyczną jednoocność po przebytych pourazowym odwarstwieniu siatkówki oka prawego i leczeniach operacyjnych bez efektu w postaci powrócenia widzenia tym okiem (obecnie oko z poczuciem światła), z resztkowym widzeniem w drugim oku.
- stan po leczeniu zaćmy OL w 2011 roku, z wszczepieniem sztucznej soczewki tylna komorowej,
- nadciśnienie tętnicze,
- zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego.

Powyższe schorzenia, w ocenie Sądu I instancji, czynią ubezpieczonego całkowicie i trwale niezdolnym do pracy po dniu 30 września 2013 r. w wyuczonym zawodzie mechanika samochodowego, jak i we wszystkich wykonywanych do tej pory zawodach, w tym do pracy umysłowej. Występuje będąca następstwem urazu ślepotą oka prawego, natomiast w oku lewym występuje resztkowe pole widzenia w związku z czym ubezpieczony może widzieć jedynie pojedyncze elementy oglądanego obrazu po odpowiednim ustawieniu głowy. Stan narządu wzroku ubezpieczonego uległ pogorszeniu po 30 września 2013 roku, co związane jest z rozszerzającym się obszarem zwyrodnienia kraciastego siatkówki, jednocześnie znacznie wzrosło prawdopodobieństwo nawet samoistnego odwarstwienia siatkówki oka lewego z utratą widzenia. Stan układu wzrokowego nie ulegnie poprawie, gdyż zwyrodnienie kraciaste nie poddaje się leczeniu i uszkodzenie widzenia będzie się utrzymywać lub pogłębiać.

W oparciu o art. 6 ust. 1 pkt 6, art. 3 ust. 1 oraz art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. nr 167, poz. 1322 ze zm., dalej: ustawa wypadkowa), a także art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2009 Nr 153, poz. 1227 ze zm.) Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za uzasadnione.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy stan zdrowia G. P. czyni z niego osobę niezdolną do pracy po 30 września 2013 r., a jeśli tak, to w jakim stopniu oraz czy jest to spowodowane wypadkiem przy pracy, jakiemu uległ 21 lipca 2008 r.

Ustalenia w tym przedmiocie Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o analizę dokumentacji rentowej i medycznej ubezpieczonego oraz w szczególności na podstawie przeprowadzonego w toku postępowania sądowego dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu okulistyki oraz medycyny pracy.

W ocenie Sądu I instancji sporządzone opinie stanowiły miarodajną podstawę do rozstrzygnięcia spornej kwestii. Wydane zostały przez biegłych sądowych - specjalistów posiadających wieloletnią praktykę zawodową, cieszących się dużym autorytetem, po uprzednio przeprowadzonym badaniu ubezpieczonego oraz analizie treści wcześniejszej dokumentacji lekarskiej. Opinie te były w ocenie Sądu meriti logiczne i spójne, a wnioski w nich zawarte prawidłowo uzasadnione. Jednocześnie Sąd I instancji wskazał, że nie znalazł podstaw do przychylenia się do wątpliwości artykułowanych przez Przewodniczącą Komisji Lekarskich ZUS. Sąd podkreślił, że w odpowiedzi na zarzuty biegli wydali opinie uzupełniające, podtrzymując w całości orzeczenie o całkowitej i trwałej niezdolności do pracy G. P..

Z powyższym rozstrzygnięciem w całości nie zgodził się organ rentowy. W wywiedzionej apelacji wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej przez przyznanie ubezpieczonemu renty z ogólnego stanu zdrowia podczas gdy wnosił on o przyznanie renty z tytułu wypadku przy pracy i organ wydając decyzję badał także jedynie spełnienie przesłanek koniecznych do przyznania renty wypadkowej.

Mając na uwadze powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto organ rentowy wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od ubezpieczonego kosztów procesu według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego okazała się niezasadna.

Sąd Apelacyjny podziela w całości ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne poczynione przez Sąd Okręgowy przyjmując je za własne, co powoduje, iż nie ma konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania. W ocenie Sądu Odwoławczego, zarzuty apelacji pozbawione są merytorycznego uzasadnienia i stanowią jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I instancji. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAP 1999/24/776; z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 233/09, LEX nr 585720 i z dnia 24 września 2009 r., II PK 58/09, LEX nr 558303).

Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przy czym ustalając prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tego świadczenia oraz jego wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie zaś z art. 12 ustawy rentowej osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Należy mieć na uwadze, że pojęcie utraty zdolności do pracy zarobkowej obok elementu ekonomicznego, polegającego na obiektywnej utracie możliwości zarobkowania zawiera w sobie również element biologiczny, czyli naruszenie sprawności organizmu. Naruszenie to należy oceniać pod kątem możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji.

Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy ubezpieczony jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Słusznie zatem, nie posiadając specjalnych wiadomości medycznych, Sąd I instancji przeprowadził dowód z opinii biegłych specjalności adekwatnych do schorzeń wskazywanych przez ubezpieczonego. Biegłe w zakresie okulistyki i medycyny pracy jednoznacznie wskazały, że ubezpieczony jest po 30 września 2013 r. (data końcowa pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy) osobą całkowicie niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Należy podkreślić, że stan zdrowia ubezpieczonego

uległ pogorszeniu po 30 września 2013 r., co precyzyjnie wskazał i uargumentował Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku. Zupełnie nieuzasadnione okazało się zatem stanowisko komisji lekarskiej ZUS, które stanowiło podstawę wydania odmownej decyzji przez organ rentowy.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że niezdolność do pracy wskutek choroby zawodowej w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy wypadkowej zachodzi wówczas, gdy choroba zawodowa jest istotną przyczyną częściowej lub całkowitej niezdolności do pracy, co oznacza, że bez wynikającego z niej uszczerbku na zdrowiu niezdolność do pracy nie wystąpiłaby (tak: wyrok SN z 9 grudnia 2008 r. I UK 147/08, OSNP 2010/11-12/145). W wyniku wypadku z dnia 21 lipca 2008 r. uszkodzeniu uległo prawe oko ubezpieczonego, przy czym obecnie występuje będąca następstwem urazu ślepotą oka prawego, natomiast w oku lewym resztkowe pole widzenia, w związku z czym ubezpieczony może widzieć jedynie pojedyncze elementy oglądanego obrazu po odpowiednim ustawieniu głowy. Nie uszło uwadze Sądu Apelacyjnego, że organ rentowy wskazywał na okoliczność, iż schorzenia oka lewego nie wynikają z wypadku przy pracy. Nie można było jednakże takiego stanowiska uznać za zasadne, z uwagi na fakt, że oczy są narządem parzystym i w razie urazu, gdy drugie oko przejmuje funkcje uszkodzonego – dochodzi do pogorszenia się jego stanu. Stąd też za prawidłowe należało uznać ustalenie Sądu I instancji, że schorzenia obojga oczu są bezpośrednim skutkiem wypadku przy pracy z 21 lipca 2008 r.

Mając na względzie powyższe, Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości, że stan zdrowia ubezpieczonego powoduje całkowitą niezdolność do pracy po 30 września 2013 r. na stałe. Opinie biegłych były spójne, kategoryczne i prawidłowo uargumentowane, a nadto zawierały logiczne uzasadnienie twierdzeń w nich wyrażonych. W ocenie Sądu Odwoławczego, biegłe poddały stan zdrowia ubezpieczonego wszechstronnej analizie w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. Przy czym zaznaczenia wymaga, że zgłaszane przez przewodniczącą komisji lekarskich zarzuty, nie zawierały żadnych argumentów mogących podważyć wiarygodność sporządzonych opinii, co też podkreśliły biegłe podtrzymując swoje stanowisko w opiniach uzupełniających. Dodatkowo zaznaczyły, że stan układu wzrokowego ubezpieczonego nie ulegnie poprawie, gdyż zwyrodnienie kraciaste nie poddaje się leczeniu i uszkodzenie widzenia będzie się utrzymywać lub pogłębiać, co uzasadnia trafny wniosek Sądu I instancji, że niezdolność do pracy G. P. ma charakter trwały. Trwała niezdolność do pracy bowiem, według przepisów ustawy rentowej oznacza stan, który według wiedzy medycznej nie rokuje w przyszłości odzyskania zdolności do pracy (wyrok SA w Białymstoku z 7 maja 2015 r. I ACa 11/15, LEX nr 1711368), a nie istnieją w aktualnym stanie wiedzy medycznej metody pozwalające na przywrócenie sprawności narządu wzroku ubezpieczonego. Mając na uwadze powyższe rozważania, nie budził wątpliwości Sądu Apelacyjnego fakt, że istnieje związek pomiędzy rozpoznanymi w toku sprawy schorzeniami, powodującymi trwałą całkowitą niezdolność do pracy, a wypadkiem, który miał miejsce 21 lipca 2008 r. Związek ten jest wręcz oczywisty, co umknęło uwadze organu rentowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego jako nieuzasadnioną.

SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka-Szkibiel SSA Anna Polak